

Gràcies, Kevin Ward, per donar vida a les històries amb les teves boniques il·lustracions. Gràcies, Jessica Woollard i tot l'equip de Templar, per com heu treballat per convertir les meves idees vagues en un llibre com cal. Jo era un ingenu i tenia l'esperança que escriure un llibre il·lustrat seria molt fàcil. M'equivocava.

El meu agraïment perdurable a tots els aventurers que apareixen en aquestes pàgines. Heu inspirat i il·luminat la meua vida, i això ha marcat la diferència.

Per al meu fillol, en Paddy.
Aquest és un llibre ple d'aventurers insensats i tarambanes, de les seves proeses poca-soltes i de les seves trajectòries vitals dubtoses. Te'ls recomano a tots com a models. – A. H.

Per al meu company d'aventures, l'Oliver. – K. W.

REFERÈNCIES

Nota: Els editors han fet tot el possible per assegurar que la informació proporcionada és correcta i actualitzada en el moment de la publicació.

pàg. 11, 12 Cherry-Garrard, A. (primera publicació, 1922), <i>The Worst Journey in the World: Antarctic Journey 1910-1913</i> , volums I i II, Penguin.	pàg. 29 Murphy, D. (1965), <i>Full Tilt: Ireland to India with a Bicycle</i> , Overlook Press.	pàg. 51 Kimber, W. (1952), <i>No Picnic on Mount Kenya</i> , William Kimber.	pàg. 73 Thesiger, W. (primera publicació, 1959), <i>Arabian Sands</i> , Longmans, Londres.
pàg. 15 Earhart, A., citada en <i>Last Flight</i> (1937), Harcourt.	pàg. 33 Article a <i>The Telegraph</i> (13 de febrer de 2005), disponible a: https://www.telegraph.co.uk/finance/2905689/Fiennes-tuning-for-executives.html	pàg. 57 Outen, S. (comunicació personal amb l'autor, març de 2018).	pàg. 77 Sutherland, A. (2012), <i>Paddling North</i> , Patagonia.
pàg. 20 Lee, L. (primera publicació, 1969), <i>As I Walked Out One Midsummer Morning</i> , Andre Deutsch.	pàg. 39 Bailey, B. (1963), citat a <i>Famous Modern Explorers</i> , Dodd, Mead & Company, Nova York.	pàg. 61 Hansen, V. i Curtis, K.R. Wadsworth (2013), citat en <i>Voyages in World History, Volume I, Brief Edition</i> , Cengage Learning. Font original: <i>The Travels of Ibn Battuta A.D. 1395-1354</i> , The Hakluyt Society.	pàg. 81 Font disponible a: http://www.benedictallen.com/his-philosophy .
pàg. 21 Hubert, Imatge d'una partitura. Shutterstock. Web. 24 abril de 2018.	pàg. 43 Collins, M. (primera publicació, 2001), <i>Carrying the Fire: An Astronaut's Journey</i> , Cooper Press.	pàg. 65 Sherpa, R.L. (comunicació personal amb l'autor, novembre de 2016).	pàg. 85 Marcovitz, H. (2013), citat a <i>Explorers of New Worlds: Sacagawea</i> , Chelsea House, Infobase Learning.
pàg. 23 Manson, A. (2012), <i>Roll On: Rick Hansen Wheels Around the World</i> , Greystone Books.	pàg. 47 Davidson, R. (2012), <i>Tracks</i> , Bloomsbury.	pàg. 69 Bly, N. (primera publicació, 1890), <i>Around the World in Seventy-Two Days</i> , Pictorial Weeklies.	pàg. 89 Heyerdahl, T. (primera publicació en anglès, 1950), <i>The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas</i> , George Allen & Unwin Ltd. 1950.

Títol original: *Alastair Humphreys' Great Adventurers*

Publicat en anglès el 2018 per Big Picture Press, un segell de Kings Road Publishing, part de Bonnier Publishing Group.

Text © Alastair Humphreys, 2018
Il·lustracions © Kevin Ward, 2018
© d'aquesta edició: Andana Editorial
1a edició: Setembre, 2019

C. València, 56. 46680 Algemesí (València)
www.andana.net / andana@andana.net

Traducció: Anna Llisterni
Revisió: Maria Carbó
Maquetació: Xavi Simó

Queda prohibida la reproducció i transmissió total i parcial d'aquest llibre sota cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del copyright i de l'empresa editora.

ISBN: 978-84-17497-46-0
Dipòsit legal: V-1501-2019

Imprès a la Xina

Aquest llibre s'ha compost en True Crimes, Lunchbox Slab i Saturday Sans ICG. Les il·lustracions s'han dibuixat amb tinta i aquarel·la i s'ha acolorit digitalment.

GRANS AVENTURERS

Alastair Humphreys
Il·lustrat per Kevin Ward

Andana
editorial

HEUS AQUÍ ELS AVENTURERS

APSLEY CHERRY-GARRARD: p.10
En Cherry va anar a L'Antàrtida com a científic d'una expedició.

AMELIA EARHART: p.14
La primera dona que va travessar l'Oceà Atlàntic volant en solitari. Més endavant, L'Amèlia va desaparèixer misteriosament.

BERYL MARKHAM: p.14
La Beryl, una famosa pionera de l'aviació, va travessar amb èxit l'Atlàntic en solitari d'est a oest.

LAURIE LEE: p.18
En Laurie va sortir de casa un matí d'estiu i va travessar caminant tot Espanya.

RICK HANSEN: p.22
En Rick, atleta paralímpic, va fer la volta al món en cadira de rodes i va inspirar una cançó d'èxit.

DERVLA MURPHY: p.28
La Dervla va somiar anar amb bicicleta a l'Índia durant vint anys. Fins que finalment ho va poder fer.

RANULPH FIENNES: p.32
L'expedició més llarga d'en Ranulph, un explorador molt admirat, va durar tres anys.

JACQUES PICCARD: p.38
En Jacques, aventurer de les profunditats marines, va visitar el punt més pregon de la Terra.

MICHAEL COLLINS: p.42
Una de les poques persones que ha anat a la Lluna, en Michael va formar part de la històrica missió de L'Apol·lo 11.

ROBYN DAVIDSON: p.46
La Robyn va passar anys entrenant-se per viatjar amb camell durant sis mesos per l'interior d'Àustràlia.

FELICE BENUZZI: p.50
Presoner de guerra, en Felice es va escapar de la presó per pujar al mont Kenya.

SARAH OUTEN: p.56
Durant un temps, la Sarah va ser la persona més jove que havia travessat remant en solitari un oceà, i ha viatjat per tot el món.

IBN BATTUTA: p.60
L'èpic explorador Ibn Battuta va visitar més països que Marco Polo.

LAKPA RITA SHERPA: p.64
En Lakpa, guia de muntanya, ha pujat al cim més alt de la Terra la impressionant quantitat de 17 vegades.

NELLIE BLY: p.68
Amb gran determinació, Nellie Bly va fer la volta al món en només 72 dies.

WILFRED THESIGER: p.72
Amb una calor i unes condicions insuportables, en Wilfred va travessar el desert de Rub al-Khali.

AUDREY SUTHERLAND: p.76
L'Audrey tenia 59 anys quan va emprendre la seva primera aventura: recórrer la costa d'Alaska amb caic.

BENEDICT ALLEN: p.80
En Benedict, explorador en solitari, va creuar la conca de l'Amazones pel punt més ample.

SACAGAWEA: p.84
Amb només 16 anys, la Sacagawea va guiar la famosa expedició a través d'Amèrica de Lewis i Clark.

THOR HEYERDAHL: p.88
En Thor va salpar amb un rai construït a mà, i va deixar-se portar pels corrents del Pacífic fins a les illes de la Polinèsia.

AVENTURER DESCONEGUT: p.92
Aquest jove explorador o exploradora en projecte té un món d'oportunitats al davant.

TOTS NECESSITEM HEROIS TANT ÉS L'EDAT QUE TINGUEM.

Herois que ens inspirin, que ens facin somiar i ens desafïin a esforçar-nos una mica més. La majoria dels meus herois són aventurers. Aquest llibre explica les històries de les proeses agosarades i els viatges èpics que van dur a terme.

Quan era petit, desitjava poder ser com els meus herois i marxar a la recerca de noves experiències i una vida plena d'emocions. Per a la meua sorpresa, vaig acabar fent just això. Encoratjat per personatges com Dervla Murphy i Ibn Battuta, vaig deixar enrere la vida normal i vaig pujar a la meua bicicleta. Vaig passar quatre anys fent la volta al món a pedals, exactament la mena d'aventura sobre la qual havien escrit els meus herois. Aquell viatge em va canviar la vida.

He conegut molta gent que ha lamentat no haver sortit a viure aventures durant la seva vida, però no he conegut mai ningú que s'hagi penedit d'haver-ho fet.

Des que vaig fer la volta al món amb bicicleta he estat en moltes més expedicions emocionants. Encisat per

“Passar la teua vida fent el que estimes és un privilegi màgic: un altre motiu per seguir la petja dels teus herois.”

l'escriptura de Laurie Lee, vaig seguir els seus passos per Espanya, tocant música al carrer a canvi d'unes monedes. He caminat pel silenci abrasador del desert de Rub al-Khali, el «quadrant buit» d'Aràbia, com Wilfred Thesiger, he copiat Thor Heyerdahl i he travessat un enorme oceà en una barqueta, i fins i tot m'he presentat a les proves per ser astronauta com Michael Collins. Vaig suspendre els primers tests d'intel·ligència, però igualment m'alegro d'haver-ho intentat!

No pretenc que els meus viatges estiguin a l'altura de les seves famoses històries, però igualment hi he sentit unes connexions especials. Amb el temps, les carreres de Ranulph Fiennes i Benedict Allen em van fer creure que també podia convertir la meua passió en la meua feina. I ho he fet: soc aventurer i escriptor. De vegades em fa l'efecte que tinc sort. En altres moments, només tinc la sensació d'haver triat el camí correcte.

En aquest llibre presento les proeses dels meus herois aventurers. Són alguns dels exploradors més impressionants, excèntrics i inspiradors que han existit mai. Hi ha tants aventurers que han deixat petjada en la meua vida que em sap greu no poder-los incloure a tots. Quan un personatge d'aquest llibre desperti la teua imaginació, espero que investiguis més i descobreixis més coses sobre les seves experiències i personalitats. La selecció final d'herois abasta 700 anys. Hi ha

“No cal que siguis extraordinari, ni cap geni, per emprendre una aventura. Només t'has de posar en marxa.”

des d'adolescents fins a jubilats, famosos i desconeguts, que emprenen viatges a través de continents (i oceans, i l'espai), amb bicicleta, embarcacions o botes de caminar, i també amb camell, amb esquís, amb cadira de rodes i fins i tot amb aparells d'alta tecnologia.

Vaig llegir molts llibres quan era petit i passava les llargues tardes d'hivern assegut amb l'esquena recolzada al radiador calent del meu dormitori, o passant d'amagat unes quantes pàgines més amb la llanterna a sota els llençols a la nit. Espero que gaudeixis llegint aquest llibre tant com jo vaig gaudir d'aquelles històries de quan era petit, que els aventurers també es converteixin en els teus herois i que potser algun dia posis en marxa les teves pròpies aventures.

Mentre perseguia una vida d'aventures per a mi, he après una lliçó important. Ara entenc que els meus herois són persones normals com tu i com jo. Els herois d'aquest llibre només són homes i dones normals i corrents que van decidir no viure vides normals i corrents. Els admiro encara més per això.

Espero de tot cor que les seves històries t'animin, tinguin l'edat que tinguis, a pensar amb més gosadia, a anar una mica més enllà i a viure de manera més aventurera.

Alastair Humphreys

APSLEY CHERRY-GARRARD

En un hivern antàrtic, fins i tot de dia és fosc. Les temperatures sota zero són brutals. Va ser en aquest món desolat que tres amics van partir per intentar recollir un ou de pingüí. Apsley Cherry-Garrard era el membre més jove de la famosa última expedició del capità Scott. Tothom li deia Cherry. Els ous de pingüí serien útils per als científics, però en Cherry no sabia que estava a punt de viure el pitjor viatge del món.

En Cherry portava set capes de roba per mantenir l'escalfor a temperatures sota zero.

Entre vents ferotges de fins a 100 km/h, en Cherry i els seus companys Bill i Birdie van lluitar durant cinc setmanes per avançar a través de la buidor de l'Antàrtida. Amb dos grans trineus per transportar la tenda, els sacs de dormir, el menjar i el material científic, havien d'arrossegar un pes enorme. O bé estiraven els dos trineus lligats junts, o bé els estiraven d'un en un quan avançar era més difícil.

Per complicar més les coses, durant l'hivern antàrtic mai no surt el sol i encara no s'havien inventat les llanternes elèctriques, per tant viatjaven en una foscor gairebé absoluta. Tenien la roba coberta d'una capa de gel i els sacs de dormir de pell de ren estaven tan congelats que havien de fer un gran esforç per entrar-hi cada nit. Les temperatures van baixar fins als -60 °C però, malgrat això, els homes mai no van deixar de ser amables els uns amb els altres.

MANTEGA I GALETES

La perillosa travessa entre la neu i el gel des de la base de Scott fins a la colònia de pingüins del cap Crozier va durar 19 dies. Pel camí, els homes s'enfonsaven en clivelles del gel i a en Cherry li tremolaven tan fort les dents que se li van trencar.

L'únic que tenien per menjar era *pemmican*, galetes, mantega i te. El pemmican és una barreja de carn, greix, fruita i sal que s'ha assecat formant una mena de maó dur. En Cherry i els seus amics van menjar el mateix en tots els àpats de l'expedició. Escalfaven neu fins a tenir aigua calenta i llavors hi tiraven pemmican, mantega i galetes esmicolades. Ho anomenaven *hoosh*.

PER POC

L'equip havia aconseguit recollir només uns quants ous quan es va produir el desastre. Un vendaval se'ls va endur la tenda! Sense protecció contra el vent gèlid i tallant, era gairebé segur que es moririen. Atrapats per la tempesta, els homes van passar dos dies i dues nits estirats dins dels sacs de dormir, tremolant i coberts de neu.

Quan va haver passat la borruçada, van fer un intent desesperat per trobar la tenda, tot i que estaven

convençuts que havia volat fins al mar. Tenien molta por. Tanmateix, van estar de sort i en Birdie va trobar la tenda a menys d'un quilòmetre de distància, encaixada entre unes roques. Amb gran alleujament, els tres amics hi van entrar per preparar una mica de hoosh calent, el primer que menjaven des de feia dies. Eren vius!

EL PITJOR VIATGE

Realment va ser el pitjor viatge imaginable, però en Cherry, en Bill i en Birdie van sobreviure. Els tres ous que van portar es consideren espècimens extremadament preciosos i encara se'n pot veure un avui dia al Museu d'Història Natural de Londres, a Anglaterra.

Quan en Cherry va tornar a casa, va escriure un llibre que es deia *El pitjor viatge del món*. Allà hi diu: «Crec que el moment més feliç de la meua vida va ser quan vam tornar sans i estalvis a la cabana. Hi havia escalfor i llum un altre cop. Vam menjar pa i melmelada, vam beure xocolata calenta i després ens vam ficar en un sac de dormir calent i sec. Ens vam quedar adormits en segons. Jo hauria pogut dormir mil anys...»

“Ens havien pres la vida i ens l'havien tornat.”

EL PITJOR VIATGE

En Cherry, en Bill i en Birdie van sortir del campament base del capità Scott i van emprendre un perillós viatge cap a la colònia de pingüins emperador. Recollir-ne ous i portar-los sencers a la base seria molt més difícil del que s'havien pogut imaginar...

“En general, és millor ser una mica massa atrevit que una mica massa cautelós.”

BIRDIE, BILL I CHERRY

EQUIP

Viure en la foscor absoluta en condicions glacials devia ser com acampar dins d'un congelador! Era essencial que els homes tinguessin força menjar, i també espelmes, per poder veure-hi i tenir una mica més d'escalfor.

- 1 fogonet de greix de balena
- 2 ganivet
- 3 galetes
- 4 pemrican
- 5 espelma
- 6 piolet
- 7 ous de pingüí
- 8 te
- 9 llàntia d'esperit de vi
- 10 caixa de llums
- 11 sac de dormir
- 12 tenda

Per què Apsley Cherry-Garrard em va inspirar
 Quan vaig començar a somiar en aventures, em pensava que els exploradors eren superherois. Però en Cherry era una persona normal, igual que jo. Mai no havia estat a cap expedició abans d'aquella. No era gaire fort i tenia problemes amb la vista. Llavors, què tenia? Tenia entusiasme. I jo també m'entusiasmava! Tenia moltes ganes d'aprendre i d'esforçar-se. I jo també! Potser sí que jo podria viure aventures extraordinàries, igual que en Cherry.

AMELIA EARHART

Pel fet de ser la primera dona que va sobrevolar l'oceà Atlàntic en solitari, l'Amelia es va fer famosa. Li van donar molts premis, entre ells la Creu dels Vols Distingits i la Legió d'Honor. Tanmateix en una aventura posterior va desaparèixer damunt de l'oceà Pacífic i no se'n van trobar ni el cos ni l'avió.

BERYL MARKHAM

Kenyana nascuda al Regne Unit, la Beryl va ser aviadora, aventurera, entrenadora de cavalls de curses i escriptora, i també la primera dona que va aconseguir sobrevolar en solitari l'oceà Atlàntic d'est a oest. Diverses dones havien mort intentant-ho. Els forts vents de proa feien que el trajecte en direcció oest fos més difícil que els vols cap a l'est. La Beryl va ser una famosa pionera de l'aviació.

“Les estrelles semblaven prou a prop per tocar-les i mai no n'havia vist tantes. Sempre havia cregut que l'atractiu de volar és l'atractiu de la bellesa, però aquella nit en vaig estar segura.”

Va ser mirant un pilot d'acrobàcies en un espectacle aeri local que Amelia Earhart es va enamorar de volar. Després del seu primer viatge en avió, va estar segura que havia d'aprendre a pilotar. Buscant aventures, l'Amelia es va envolar a Terranova en direcció a París (França). Però quan només feia tres hores que volava, va tenir un entrebanc greu. Es va espantar l'altímetre, i per tant no tenia manera de saber a quina altitud volava. Poc després va travessar una perillosa tempesta, amb llamps i trons. Després de bregar amb molts problemes mecànics i condicions glacials, va haver d'aterrar, al cap de quinze hores, en un prat d'Irlanda del Nord. Però se n'havia sortit! Més endavant, l'Amelia va intentar ser la primera pilot a fer la volta al món en avió, però el seu aparell va desaparèixer damunt de l'oceà Pacífic i no se la va tornar a veure mai més.

Beryl Markham es va criar en una família rica de Kenya. Li encantava caçar descalça amb els infants africans de la zona, agafant fort les llances i perseguint els animals entre la vegetació. Quan va ser més gran, la Beryl va sobrevolar l'Atlàntic en solitari, anant cap a l'oest amb la nit, cosa que cap dona no havia fet mai abans.

Després d'enlairar-se a Anglaterra en direcció a Nova York, la Beryl va volar tota sola 20 hores per sobre l'oceà i contra el vent. Sense dormir gens i amb només cafè i entrepans de pollastre per aguantar en marxa, els dipòsits de combustible se li van gelar i va fer un aterratge forçós en una torbera de Cap Bretó (Nova Escòcia, Canadà). No era l'aterratge triomfal a Nova York que havia esperat, però tot i això havia creuat sana i estalvia l'oceà Atlàntic per primera vegada!

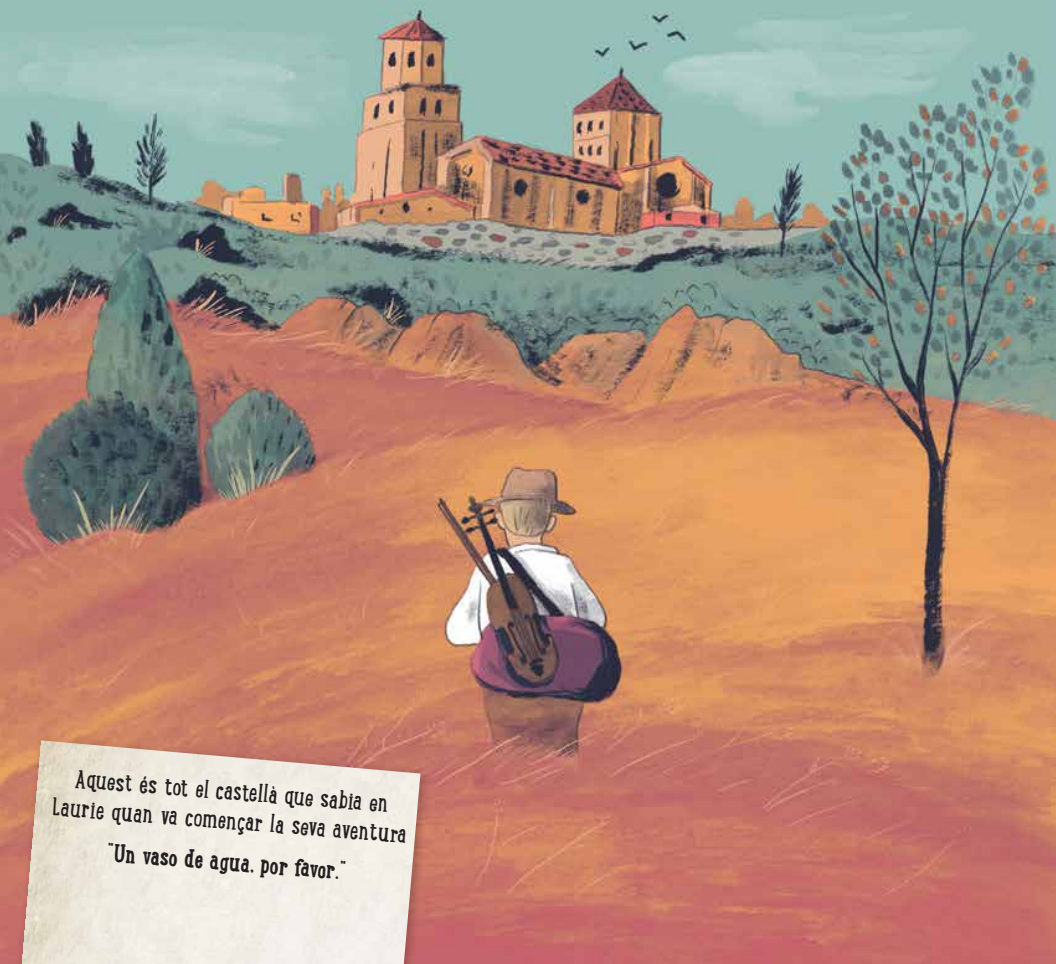
Per què Amelia Earhart i Beryl Markham em van inspirar

La vida glamurosa i la misteriosa desaparició d'Amelia Earhart són fascinants. M'encanta el seu valent consell de «No interrompis mai algú que està fent una cosa que vas dir que era impossible».

Vaig llegir per primer cop el llibre de Beryl Markham quan anava amb bicicleta per l'Àfrica, on ella havia viscut, amb l'objectiu de fer la volta al món. Em va inspirar tant que fins i tot li vaig posar *Beryl* a la meua bicicleta!

Laurie Lee

Laurie Lee va fer adeu amb la mà a la seva mare i un matí d'estiu va sortir caminant a explorar el món. Només sabia dir una frase en castellà, però en Laurie va decidir travessar Espanya a peu, tocant el violí per guanyar diners durant el viatge. Era la primera vegada que anava a l'estranger.

Aquest és tot el castellà que sabia en Laurie quan va començar la seva aventura
"Un vaso de agua, por favor."

Amb 19 anys, en Laurie va sortir de casa seva a Gloucestershire (Regne Unit) amb el seu violí embolicat amb una manta, una camisa de recanvi, una llanterna i una motxilla amb una mica de menjar. Es va cruspir totes les provisions de galetes les primeres hores després de sortir de casa! Haver de dormir en una rasa sota la pluja la primera nit va deixar molt abatut en Laurie, que va tenir la temptació de tornar a casa, però sabia que els seus germans es burlarien d'ell per rendir-se tan aviat. Per això, en Laurie va sospirar, va tirar endavant i aviat es va animar. Què hauries fet tu si t'haguessis trobat en la seva situació?

MÚSICA I ALEGRIA

La primera vegada que va tocar el violí en públic en Laurie va passar molta vergonya. Es va passar segles voltant i buscant un bon lloc on tocar. Al final es va aturar a sota un pont i va decidir que havia arribat l'hora de començar a guanyar diners. En Laurie estava nerviós però, per a sorpresa seva, no el van detenir i ningú no li va dir que parés de tocar. De fet, ningú no es va fixar gens en ell! Aleshores un vell, sense aturar-se, va deixar caure una moneda al barret que en Laurie havia deixat a terra. El primer donatiu. Semblava massa fàcil! En Laurie es va entusiasmar perquè ara sabia que, arreu on anés, podria guanyar diners tocant al carrer.

Els pobles d'Espanya eren molt tranquils, i per això l'arribada d'un jove anglès i el seu violí causava un gran enrenou. Al vespre, la gent dels pobles demanava a en Laurie que toqués i aviat els carrers s'omplien de ball, música i rialles... tot gràcies al violí.

MOMENTS DIFÍCILS

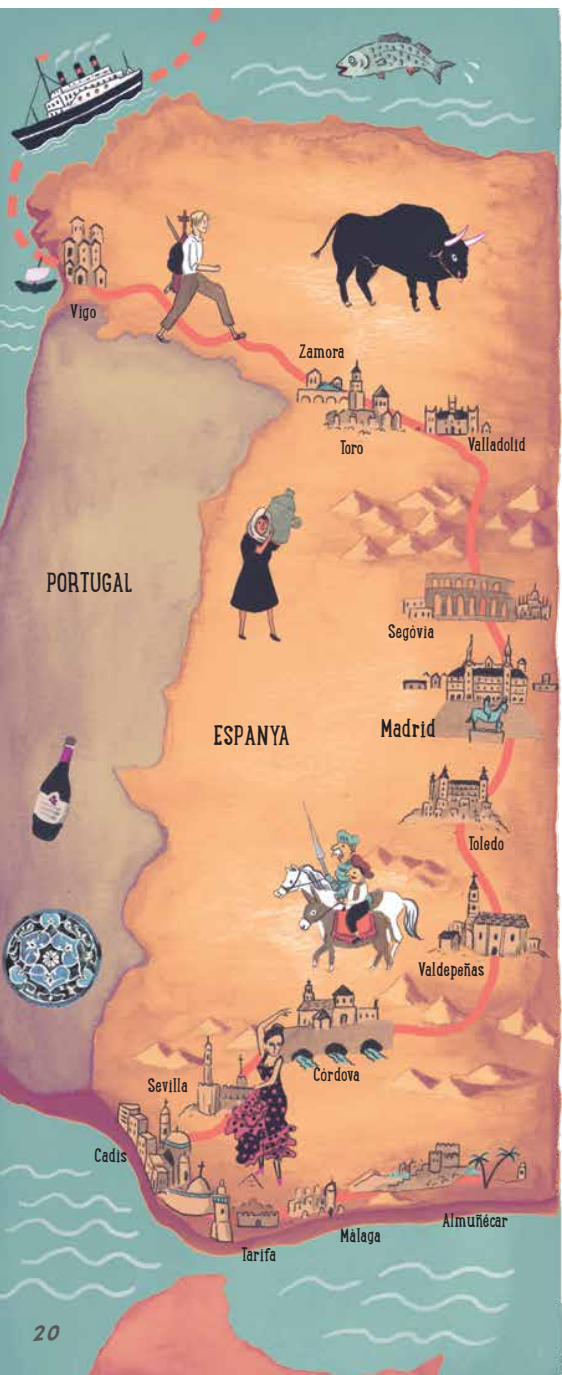
La primera nit que va passar a Espanya, en Laurie es va protegir del vent tan bé com va saber. Es va posar el violí al costat, va fer servir la motxilla de coixí i es va estirar damunt d'un llit de pedres. No tan sols va estar extremadament incòmode, sinó que el van despertar els grunys de gossos salvatges! Per sort, en Laurie va aprendre a acampar millor i van arribar a encantar-li les nits càlides dormint a sota les estrelles. Era una aventura molt senzilla.

En Laurie va trigar un any a anar caminant des de Vigo, a Galícia, fins a Andalusia, al sud d'Espanya. Galícia és coneguda com la terra dels mil rius i en Laurie sovint es banyava en estanyos profunds i transparents. Sense barret que el protegís del fort sol d'Espanya, va patir moltes cremades i de vegades fins i tot va agafar una insolació. Per sort, sempre hi havia desconeguts bondadosos que l'ajudaven i li donaven aixopluc o aigua per beure. Quan es cansava de caminar, de vegades en Laurie aconseguia que el portessin fins al poble següent a la part del darrere de carros tirats per rucs.

CAP A CASA

Mentre viatjava cap al sud, passant per l'aqüeducte romà de Segòvia i la ciutat de Madrid, la capital, en Laurie sentia rumors que s'acostava una guerra. Quan va arribar a la costa sud d'Espanya, el violí d'en Laurie queia a trossos i la guerra havia començat. Era el moment de tornar a casa.

“Vaig tenir la sensació que havia vingut per a això: despertar-me a trenc d'alba en un turó i contemplar un món per al qual no tenia paraules. començar pel principi. sense llenguatge i sense cap pla. en un lloc que encara no tenia records per a mi.”

Per què Laurie Lee em va inspirar

Quan vaig marxar un matí d'estiu és el meu llibre preferit. En va ensenyar a viatjar a poc a poc i fer una vida senzilla. Laurie Lee va marcar l'estil dels meus viatges. Em feta por tocar música en públic, però després d'estudiar violí durant només set mesos, vaig decidir seguir els passos d'en Laurie. La vergonya de tocar en públic, la preocupació per no tenir diners, la bondat de desconeguts, els paisatges meravellosos, banyar-me en rius freds: les meves experiències fabuloses van ser molt semblants a les d'en Laurie molts anys enrere

ESTIMAT DIARI

4 d'agost

Aquest matí m'he llevat, he menjat una mica de pa i fruita, he fet un farcell amb les meves coses i m'he rentat el cap i els peus en una font. Ara estic molt en forma —les llargues caminades enforteixen a qualsevol— i puc caminar 30 km al dia. Em fa la sensació que han passat segles des que caminava per un solar en construcció de Londres. Recordo que vaig mirar el cel un matí i de cop i volta em vaig adonar que podia anar a qualsevol lloc. L'únic que m'impedia emprendre una aventura era jo mateix.

Així que, on podria anar? L'únic que havia de fer era arribar-hi, França? Itàlia? Grècia? No sabia res de cap país. Llavors em vaig recordar que havia après una frase en castellà i això em va fer decidir. Me n'anava a Espanya.

Ara ja fa dies que segueixo aquest camí cap al sud, alimentant-me de figues i espigues de blat. De vegades m'amago del sol sota els arbres dels marges, de bocaterrosa i mirant les formigues. No hi ha pressa.

A les planes, passava les hores sense veure res. Quina calor que hi feia! Tinc els peus rostits i amb butllofes. Vaig trigar dos dies a passar les muntanyes de la serra de Guadarrama. Em vaig enfilair seguint una carretera romana construïda fa dos mil anys. Els núvols baixaven des dels cims i l'aire feia una olor fresca. Després de la calor de les planes semblava el paradís! Mai no m'havia sentit tan viu i tan sol.

Laurie

RICK HANSEN

Rick Hansen només tenia 15 anys quan un accident de cotxe quan tornava a casa d'una excursió per anar a pescar li va canviar la vida per sempre. Va quedar paralytitzat de cintura en avall i hauria de passar la resta de la vida en cadira de rodes. Abans de l'accident, en Rick havia somiat despertar a fer la volta al món amb bicicleta, però ara va somiar una aventura encara més difícil.

En Rick és l'únic aventurer d'aquest llibre sobre el qual s'ha escrit una cançó que ha arribat a número 1 de les llistes: «St. Elmo's Fire (Man in Motion)». Això mola!

Decidit a no permetre que l'accident l'aturés, en Rick va convertir-se en un atleta en cadira de rodes amb molt d'èxit. Va córrer maratons en cadira de rodes i va guanyar títols mundials, i fins i tot va competir en dos Jocs Paralímpics, on va guanyar un total de sis medalles.

En Rick va començar a pensar a intentar un gran viatge que contribuiria a recollir diners per a la recerca d'una cura per a les lesions medul·lars. I bé, no hi ha cap viatge més gran que fer la volta al món, amb un recorregut de 40.000 km per 34 països diferents!

UN MISSATGE POTENT

A més de ser una enorme aventura, el viatge d'en Rick també va demostrar al món que persones amb tota mena de capacitats podien viure amb esperit aventurer i ser membres importants de la seva comunitat. I ben segur que va funcionar: 800 persones el van rebre quan va arribar Pequín, a la Xina. En Rick també va conèixer el papa, i el primer ministre del Canadà va posar un xec d'un milió de dòlars a la galleda de donatius!

UNA MÀ AMIGA

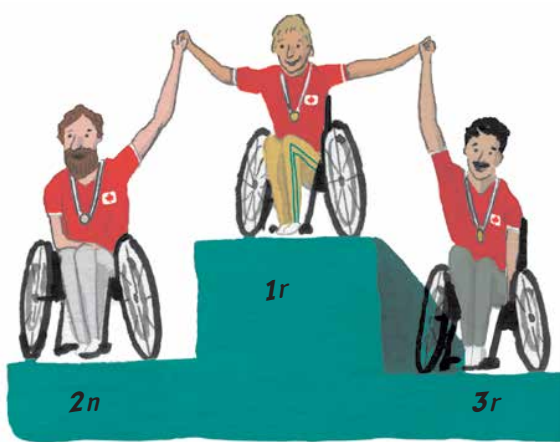
Fins i tot feines petites com plantar una tenda són més difícils en cadira de rodes, per tant en Rick va seleccionar un equip que l'ajudés a completar el viatge. Anaven darrere de la seva cadira de rodes en una autocaravana. Un membre de l'equip, l'Amanda, després es va convertir en la dona d'en Rick. Un final de conte de fades!

UNA REBUDA D'HEROI

Durant la seva aventura, en Rick es va haver d'enfrontar a reptes com ara deserts abrasadors, tempestes de neu geladores i muntanyes immenses. Feia una esgotadora mitjana de 30.000 empentes a la cadira cada dia. A més de tot això, en Rick havia de suportar gent que no entenien el que feia i no sempre tractaven bé les persones amb diversitat funcional.

Malgrat totes les penúries, l'aventura d'en Rick va recollir molts milions en donatius. Quan va tornar al Canadà li van fer una rebuda d'heroi, amb moltíssima gent i un mar de cintes i globus de color groc.

“No hi ha res que no puguis fer si t'ho proposes. Tot és possible.”

En Rick va guanyar tres medalles d'or als Jocs Paralímpics.

Per què Rick Hansen em va inspirar
Vaig conèixer la figura d'en Rick quan vaig passar amb bicicleta per la seva ciutat natal tot fent la meua pròpia volta al món. Em sentia força orgullós per haver pedalat tan lluny fins que em vaig assabentar que un home paralytic ho havia fet amb una cadira de rodes! Com a resposta al viatge d'en Rick, al Canadà la gent va omplir els vorals per veure'l passar i va donar una enorme quantitat de diners a la seva fundació. Va unir el país i va demostrar a tothom el potencial de les persones amb discapacitat.

RICK HANSEN

HOME EN MARXA

GIRA MUNDIAL

INICI / FINAL >

Ostres!
 Avi l'escolta de motoristes de la reina m'ha acompanyat per passar el pont de Tower Bridge. Això és una bevinguda reial!

Ja soc a Pequin! Que em rebessin 80.000 persones a la plaça de Tiananmen ha estat surrealista!

Monument a Terry Fox Ottawa (Canadà)
 Avui he arribat a Ottawa i he visitat el monument a Terry fox. Ell és una font d'inspiració i em motivarà per arribar fins al final.

Quin moment increïble: avui he conegut el papa a Roma. Ha estat un honor i un privilegi. Continuo endavant...

Ciutat del Vaticà

Pes de Shenhai (Xina)

Avansar amb una calor de 40 °C ha estat dur, però puc dir amb orgull que he passat per la Gran Muralla xinesa i he pujat 103 graons!

He passat pel Golden Gate de San Francisco. Quina vista més bonica.

Melbourne, Austràlia

No em puc creure que ja sigui a mig camí! Avui he arribat a Melbourne. Estic cansat, però eufòric!